

L'art de viatjar

JORDI DALMAU I AUSÀS

L'estiu és, per a molts, la millor època per viatjar amb la finalitat de conèixer terres o pobles, és a dir, per fer turisme. La constant, però massa sovint malversadora, millora de les vies de comunicació i les relatives facilitats per comprar un automòbil, ens permeten de moure'ns pel país amb gran autonomia i comoditat. Com passa en tot, però, el turisme cadascú l'entén a la seva manera. Per a alguns, les vacances es converteixen en una necessitat imperiosa que s'ha de satisfer any rera any. Altres s'ho prenen com un esbarjo que de tant en tant ve de gust. N'hi ha que se n'estan, bé perquè no s'ho poden permetre, bé perquè diuen que "com a casa, enlloc". I fins i tot alguns recorden que l'únic cop que han fet turisme va ser quan van anar de viatge de noces, ara fa vint o trenta anys. Però si parlem dels que volten per aquests mons de Déu amb certa freqüència, haurem de fixar-nos, també, en la intenció amb què ho fan. Podem trobar-nos des de gent que entén el turisme com un no fer res que no sigui prendre banys de sol, fins a persones que no pararien de visitar monuments ni a l'hora de la migdiada, que a l'estiu tants fidels té.

tiu comú de tot turista és, sens dubte, gaudir, trobar-se a gust, sentir-se còmode i relaxar-se. Vaja, ser una mica més feliç. Així doncs, allò que motiva el viatge és tan personal com el gust a l'hora de triar la roba que ens posem.

Amb tot, hi ha un model de turisme que s'avé perfectament amb les primeres línies de l'article: el que és fruit de l'interès per descobrir la diversitat, i per tant, la riquesa del món en què vivim. Aquesta modalitat de fer vacances és molt ampla i hi cap tota

mena de motivacions i graus d'interès. Des del que viatja atret per les ruïnes d'altres civilitzacions, passant pel que ho fa mogut pel folklore, fins al que s'arrapa als prismàtics i a les guies de camp, el turista amb què m'identifico viatja per enriquir-se. Als grans viatgers, segons ells mateixos, arriba un moment que ja no els atrau veure grans monuments. S'estimen més conèixer el perquè d'aquell tipus de relleu, l'origen d'aquella creença o la utilitat d'aquella eina. Han descobert que allò que més omple dels seus

viatges és tornar a casa havent après, més que no pas havent admirat (tot i que de vegades les dues coses van agafades de la mà). Pensem que sovint té més sentit conèixer les menudeses de la vida que no pas les grans obres de la humanitat.

Frueixen observant els detalls del lloc que visiten i comparant-los amb els de la seva terra natal. Defugen els convencionalismes i les grans aglomeracions de les platges. Tenen la sensibilitat esmolada i saben alternar les estones de descans amb les d'aprenentatge. Aquest és el model de turisme que fa de les vacances una experiència humana d'allò més interessant perquè aconsegueix descansar el cos i la ment, cosa que sovint oblidem quan fem cues a les autopistes o ens torrem sota el sol com les pantiganes.

I parlant de platges, a veure quin any la Televisió de Catalunya fa un anunci d'aquells seus d'estiu, que associen vacances i mar, en què el logotip de TV3 es vegi dibuixat al mig d'un prat de dall, a les aigües d'un estany o gravat a l'escorça d'un pi negre.

Potser així ens adonarem que viatjar per aquest bocí de món és, a més d'un plaer, un art.

Podem trobar-nos des de gent que entén el turisme com un no fer res que no sigui prendre banys de sol, fins a persones que no pararien de visitar monuments ni a l'hora de la migdiada, que a l'estiu tants fidels té